

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. T.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2008, č. j. OAM-1-986/VL-10-K04-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2008, č. j. 28 Az 15/2008 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 2. 2008 neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 7. 3. 2008, již krajský soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2008 zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž uvedl, že do České republiky přicestoval poprvé v roce 2004 a žil v ní až do září 2006. Když se poté vrátil na Ukrajinu, začal pracovat jako obchodní zástupce v soukromé firmě. Koncem září byl při odchodu z tržnice přepaden a oloupen o celou tržbu, kterou nesl. Majitel firmy mu sdělil, že si loupež vymyslel. V zemi původu byl ohrožován osobami, přičemž mu kompetentní orgány neposkytly pomoc. Poté odjel do Lvova, kde se pokoušel vyřídit doklady potřebné k vycestování do České republiky. Stěžovatel se domnívá, že došlo k diskriminaci jeho osoby ze strany kompetentních státních orgánů, které kryjí praktiky kriminálního podsvětí. Dále stěžovatel uvedl, že po dlouhotrvajícím vztahu uzavřel dne 7. 3. 2008 manželství se slečnou M. T.,. Tyto skutečnosti nevzal soud ani správní orgán v potaz a nerozšířil o ně dokazování. Soud víceméně použil argumentů správního orgánu, který však nezjišťoval důkazy hovořící ve prospěch stěžovatele, ale pouze účelově vybíral takové údaje, které jsou svým obsahem neurčité nebo zaměřené

v jeho neprospěch. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně požádal o odkladný účinek kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě, podotkl, že institut mezinárodní ochrany nemůže být zneužíván k obcházení zákona o pobytu cizinců, jehož institutů měl stěžovatel možnost využít, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny veškeré podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má všechny náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti, jak mu je uloženo § 104a s. ř. s., tedy zda kasační stížnost podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že nevzal v potaz výše uvedené skutkové okolnosti případu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je však toto tvrzení nepodložené: krajský soud se podrobně vypořádal se všemi žalobními námitkami a skutkový stav, jak jej prezentuje stěžovatel, vzal za základ svých úvah a vycházel z něj, avšak dospěl přitom k závěru, že stěžovatelem popisované události nemohou být důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Tento úsudek je plně v souladu s judikaturou zdejšího soudu: již ve svých raných rozhodnutích vyjádřil Nejvyšší správní soud přesvědčení, že problémy se soukromými osobami (vyhrožování, vydírání) nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (azylu) za situace, kdy se žadatel o mezinárodní ochranu nepokusil řešit své problémy s příslušnými orgány domovského státu, které jsou plně funkční a potřebnou pomoc poskytují (viz. rozsudky ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, konkrétně v případě Ukrajiny pak rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, vše dostupné na www.nssoud.cz). Pokud stěžovatel státní orgány Ukrajiny nekontaktoval, nemůže úspěšně namítat, že ho tyto orgány diskriminovaly. Namítá-li stěžovatel, že se oženil se slečnou M. T., nemůže to mít na rozhodnutí žalovaného žádný vliv, neboť ke sňatku došlo až po vydání rozhodnutí. Navíc sňatek s osobou, která nezískala mezinárodní ochranu, sám o sobě nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, www.nssoud.cz). Pokud stěžovatel obecně brojí proti postupu žalovaného při zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů, pak lze pouze konstatovat, že žalovaný není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o mezinárodní ochranu uvedl jako důvody, pro které o ni žádá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, www.nssoud.cz). Uvedl-li stěžovatel jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu pouze problémy se soukromými

osobami, tedy důvod nespádající pod ustanovení § 12 zákona o azylu, pak žalovanému nevznikla povinnost zjišťovat jiné skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz). Stěžovatel měl navíc možnost se k důkazům, kterými žalovaný disponoval, vyjádřit a navrhnout důkazy jiné, což neučinil.

Námitky, jež stěžovatel učinil předmětem sporu, byly tedy v judikatuře zdejšího soudu řešeny a krajský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2008

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně senátu